

27 Αυγούστου 2026

**Πρόκληση χωρίς όρια:
Επιδόματα για τους «εκλεκτούς», περικοπές για τους πολλούς!**

Την ώρα που οι δημόσιοι υπάλληλοι μετρούν καθημερινά τις απώλειες του εισοδήματός τους, την ώρα που εκπαιδευτικοί, υγειονομικοί και εργαζόμενοι σε ολόκληρο το Δημόσιο βλέπουν τον μισθό τους να εξανεμίζεται από την ακρίβεια, κάποιои φαίνεται ότι εξακολουθούν να ζουν σε μια **διαφορετική Ελλάδα**.

Μόλις λίγες ημέρες μετά τη δημοσιοποίηση της απόφασης 1201/2026 της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας, με την οποία κρίθηκε ότι η μη επαναφορά των επιδομάτων εορτών και αδείας στους δημοσίους υπαλλήλους **δεν παραβιάζει το Σύνταγμα ούτε το δίκαιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης**, έρχεται μια απόφαση για ειδικό επίδομα στο προσωπικό που υπηρετεί στην Προεδρία της Δημοκρατίας.

Σύμφωνα με την υπουργική απόφαση 121704 ΕΞ 2026, που δημοσιεύθηκε στο ΦΕΚ Β' 5245/21.8.2026, προβλέπεται **μηνιαίο επίδομα ειδικών καθηκόντων 250 ευρώ** για το πάσης φύσεως πολιτικό και ένστολο προσωπικό που υπηρετεί στην Προεδρία της Δημοκρατίας, στην Υπηρεσία Ασφαλείας του Προέδρου και στην Προεδρική Φρουρά, ενώ για συγκεκριμένες θέσεις ευθύνης το ποσό φτάνει τα **300 ευρώ τον μήνα. Τεράστιες αυξήσεις τον μήνα για κάποιους. Ούτε ένα ευρώ από 13ο και 14ο μισθό για τους υπόλοιπους**. Αυτή η αντίθεση προκαλεί δικαιολογημένα οργή.

Δεν στρεφόμαστε εναντίον κανενός εργαζομένου που λαμβάνει μια μισθολογική ενίσχυση. **Κάθε εργαζόμενος δικαιούται αξιοπρεπείς αποδοχές**. Το ζήτημα είναι άλλο: γιατί υπάρχουν χρήματα για επιλεκτικές μισθολογικές παροχές, αλλά όταν η συζήτηση αφορά το σύνολο των δημοσίων υπαλλήλων, ακούμε διαρκώς για δημοσιονομικούς περιορισμούς, αντοχές της οικονομίας και «ρεαλισμό»; Γιατί ένας εκπαιδευτικός, ένας νοσηλεύτης, ένας διοικητικός υπάλληλος, ένας εργαζόμενος στην Τοπική Αυτοδιοίκηση πρέπει να αποδέχεται ως «δημοσιονομική αναγκαιότητα» την απώλεια δύο μισθών, ενώ την ίδια στιγμή δημιουργούνται **ειδικές μισθολογικές νησίδες**;

Η χρονική συγκυρία κάνει την υπόθεση ακόμη πιο προκλητική. Το ΣτΕ έκρινε ότι ο νομοθέτης δεν παραβιάζει το Σύνταγμα επειδή **δεν επαναφέρει** τα Δώρα Χριστουγέννων, Πάσχα και το επίδομα αδείας. Αυτό, όμως, δεν σημαίνει ότι **απαγορεύεται πολιτικά στην κυβέρνηση να τα επαναφέρει**. Σημαίνει ότι η ευθύνη επιστρέφει εκεί όπου πραγματικά ανήκει, **στην πολιτική εξουσία**. Και οι πολιτικές επιλογές αποκαλύπτονται από τις προτεραιότητες. **Για τους πολλούς, «δεν γίνεται».** Για τους λίγους, γίνεται. Για τους πολλούς, δημοσιονομική πειθαρχία. Για τους εκλεκτούς, ειδικά επιδόματα.

Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας, Κωνσταντίνος Τασούλας, οφείλει να αντιλαμβάνεται ότι ο θεσμός που υπηρετεί δεν μπορεί να δίνει την εικόνα ενός κλειστού και προνομιακού μισθολογικού χώρου, αποκομμένου από την πραγματικότητα που βιώνουν εκατοντάδες χιλιάδες δημόσιοι λειτουργοί. Η Προεδρία της Δημοκρατίας έχει πρωτίστως **συμβολικό και θεσμικό βάρος**. Και ακριβώς γι' αυτό οι επιλογές που συνδέονται με αυτήν κρίνονται αυστηρότερα.

Την ώρα που ένας νεοδιόριστος εκπαιδευτικός καλείται να πληρώνει ενοίκιο μακριά από τον τόπο του και πολλές φορές δυσκολεύεται ακόμη και να βρει στέγη, την ώρα που χιλιάδες εργαζόμενοι στο Δημόσιο έχουν χάσει σωρευτικά τεράστιο μέρος της αγοραστικής τους δύναμης, **η δημιουργία προνομιακών εξαιρέσεων αποτελεί κοινωνική και πολιτική πρόκληση. Απαιτούμε ίση αντιμετώπιση και αξιοπρέπεια για όλους.**

Αν υπάρχουν δημοσιονομικά περιθώρια για μόνιμες πρόσθετες παροχές, τότε υπάρχουν περιθώρια να ξεκινήσει επιτέλους μια πραγματική πολιτική αποκατάστασης των εισοδημάτων των εργαζομένων στο Δημόσιο.

Απαιτούμε:

- **ουσιαστικές αυξήσεις στους μισθούς**, που να καλύπτουν τις πραγματικές απώλειες της τελευταίας δεκαετίας,
- **πολιτική επαναφορά του 13ου και 14ου μισθού**, ανεξάρτητα από το γεγονός ότι το ΣτΕ δεν έκρινε υποχρεωτική την επαναφορά τους,
- **τέλος στις επιλεκτικές μισθολογικές εξαιρέσεις και στα προνόμια**,
- **ίση μισθολογική αντιμετώπιση και αξιοπρέπεια για όλους τους εργαζομένους του Δημοσίου.**

Οι δημόσιοι υπάλληλοι δεν είναι εργαζόμενοι δεύτερης κατηγορίας. Οι εκπαιδευτικοί δεν ζητούν προνόμια. Ζητούν να μπορούν να ζουν από τον μισθό τους. Και όταν υπάρχουν χρήματα για ειδικά επιδόματα των **250 και 300 ευρώ κάθε μήνα**, κανείς δεν μπορεί να μας κουνά το δάχτυλο και να μας εξηγεί ότι η οικονομία «δεν αντέχει» τις διεκδικήσεις των πολλών.

Η πρόκληση είναι μεγάλη. Η υποκρισία ακόμη μεγαλύτερη. Και η απάντηση των εργαζομένων πρέπει να είναι ξεκάθαρη: **Όχι σε Δημόσιο δύο ταχυτήτων, Όχι στα προνόμια των λίγων. Αυξήσεις και αξιοπρέπεια για όλους.**

**Δημοκρατική Συνεργασία
Εκπαιδευτικών Π.Ε.**